

עק"נ (חיפה) 1859-05-24 - עמרם זהבי נ' מאיר רבינוביץ

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

עק"נ 1859-05-24 זהבי נ' רבינוביץ'
עק"פ 37540-05-24 שם תיק ללא שמות חסויים
תיק חיצוני:

לפני הרכב כבוד השופטים:
השופט אברהם בולוס [אב"ד]
השופט מאزن דאוד
השופט ניצן סילמן
המערער/משיב שכנדג עמרם זהבי ת.ז.

נגד המשיב/מערער שכנדג מאיר רבינוביץ ת.ז.

פסק דין

שני ערעורים שהודיעו בהם אחד.

הראשון - עק"נ 1859-05-24, אותו הגיע עמרם זהבי - הוא הנאשם בהליך קמא (להלן: **זהבי**), ובגדרו השיג כנגד הרשותו בחלוקת מהעבירות שיוחסו לו בקובלנה פלילתית פרטית, זאת בהכרעת דין של בית המשפט השלום בפתח תקווה (כב' השופטת אליאנה דניאל) שניתנה ביום 26.2.24 (להלן: **הכרעת הדין**), וגם כנגד חומרת העונש בגזר דין מיום 20.3.24 (להלן: **גזר הדין**).

השני - עק"פ 37540-05-24, אשר הוגש ע"י מאיר רבינוביץ - הוא הקובל בהליך קמא (להלן: **רבינוביץ**) ובגדרו השיג כנגד זיכוי זהבי (להלן: **זהבי**) חלק מהעבירות שיוחסו לו באותה הקובלנה.

ציוין, כי במקור שני ההליכים הוגשו בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, אלא שבמשך ובהתקף ההחלטה בית המשפט העליון (כב' מלא מקום הנשיה בדים, השופט פוגלמן) שניתנה בבש"פ 3758/04 ביום 13.6.24, הדיון בשני ההליכים הועבר לבית המשפט המחוזי בחיפה.

הקובלנה

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

1. ריבנוביץ משמש משנהת 1993 בתפקידים ציבוריים במושב הדר עם בו מתגוררים הצדדים (להלן: **היישוב**); לרבות חבר וו"ר ועד האגודה, נציג המושב וחבר ועדת המשנה לתכנון ובניה במושבה האזרית עמק חפר, ובעת הגשת הקובלנה שימש כו"ר הוועד המקומי במושב. ואילו, זהבי שימש חבר הוועד המקומי בין השנים 1994 - 2012.

2. במסגרת הקובלנה אותה הגיע ריבנוביץ בפני בית המשפט קמא, הוא טען כי מסוף שנת 2012 מנהל זהבי נגדו מסע הcapeה, במסגרתו הוא מפנה שלל טענות כזבות ופוגעות, אותן הוא מפייז לגורם רבים באופן גלי ואנונימי. מדובר בעשרות פרסומים חריפים ביותר, המופצים בתפוצה רבה שאינה ידועה במלואה לריבנוביץ, ומלמדת לשיטתו על הקונה לפגוע בו.

3. הרקע לקובלנה מתאר בהרחבה הליכים רבים שהתרחשו בין הצדדים לאורך השנים, כפי שיפורט להלן -

- במאי 2013 הגיע ריבנוביץ בבית משפט השלום בנתניה קובלנה (ק"פ 36659-05-13) שהסתiya מה הסכמת הצדדים לסיוקה ללא צו להוצאות, מתוך תקווה של ריבנוביץ שכך יסתים מסע הcapeה נגדו;

- ריבנוביץ הגיע תביעה אזרחית בבית משפט השלום בפתח (ת"א 15-03-66116), בגין שורת פרסומי לשון הרע. בפסק הדין אשר ניתן ביום 5.9.17 חייב זהבי לשלם לו פיצוי בסך 150,000 ₪, שכר טרחה והוצאות משפט. בפסק הדין נקבעו ממצאים עובדיים כנגד זהבי, בהם כי היה בהתנהלותוazon וחותר תום לב, כי עקב אי שביעות רצונו מכך שלא נבחר לתפקידים ציבוריים במושב האשים את ריבנוביץ במעשי שחיתות ומרמה ללא ראה, וכי בפרסומיו הוא מציג דברים באופן חלקי ומיניפולטיבי; ערעוריו הצדדים לבית המשפט המ徇ז מרכז נדחו בהסכם במסגרת ע"א 17-10-51524, וזהבי התחייב שלא לבצע פרסומים מנוגדים לדין, וכי עובר לפרסומים שיש לו לגיביהם ספק יווועץ בעורך דין - הסכומות שקיבלו תוקף של פסק דין;

- בפברואר 2019 הגיע ריבנוביץ תביעה אזרחית נוספת כנגד זהבי, ת"א 19-02-10272, אשר נדונה בבית משפט השלום בפתח תקווה. גם תביעה זו התקבלה בפסק דין שנitin ביום 9.1.23, בכר שזהבי חייב לשלם לריבנוביץ פיצויים בסך 30,000 ₪;

- ביום 24.9.19 הגיע ריבנוביץ בקשה לצו למניעת הטרדה מיימת בבית משפט השלום בנתניה (ה"ט 19-09-57971) לאחר שתושבת המושב פגשה בזהבי זהה أيام באזניה כי יירוג את ריבנוביץ אם יפסיד בבית משפט נגדו. בדיון שנערך במעמד שני הצדדים ביום 26.9.19 התחייב זהבי שלא أيام על ריבנוביץ ולא להטריד אותו, לאחר שהודה באמירת הדברים אך טען כי הם נאמרו באופן מטאפורי. זהבי גם התחייב שלא أيام עוד על ריבנוביץ, ולא להיות בקרבתו הפיזית, כן ניתן צו הדדי למשך 6

- לאחר מתן הצו החל זהבי להסתובב ברחבי המושב ומחוצה לו עם מגפון, כשהוא קורא קריאות רמוות באמצעותו. נוכח האמור, הגישה מזכירת המושב בקשה לצו למניעת הטרדה מיימת נגד זהבי, במסגרת ה"ט 20783-09-19. ביום 11.9.19 ניתנה החלטה האוסרת על זהבי להשתמש במגפון, מערכת כריזה /או מערכת הגברה למשך 8 חודשים; ביום 30.4.20 הגישה תושבת נספת המתגוררת במושב וחברה בוועד המקומי בקשה לצו למניעת הטרדה מיימת, במסגרת ה"ט 20-04-39100, וביום 7.5.20 ניתן צו האוסר על זהבי להיכנס למبني ועד היישוב ובית העם. כן נאסר עליו להשתמש במהלך ישיבות הוועד באמצעות הגברה ברדיוס של 50 מ' מבניה הוועד, למשך 6 חודשים.

- סמוך לפקיעת צו הטרדה הראשון, ביום 11.5.20, חזר זהבי להשתמש במגפון והפעם בסמוך לבית ר宾וביץ, תוך שהוא קורא קריאות חריפות - כמתואר באישום הראשון עליו לעמוד בהמשך הדברים.

- ביום 2.7.20, נוכח הקרייאות הקולניות אותן השמיע זהבי במגפון בסמוך לבית ר宾וביץ, הגישה תושבת נספת המתגוררת בסמוך לר宾וביץ, בקשה לצו למניעת הטרדה מיימת (ה"ט 20-07-13674) בבית משפט השלום בננתניה. ביום 8.7.20, לאחר שרבינווביץ ה策יף נציג הוועד בקשה, ניתן צו במעמד צד אחד האוסר על זהבי לקרוא קריאות במגפון ברחבי היישוב. בדיון שהתקיים ביום 23.7.20 הוארך הצו הזמן עד ליום 14.7.20.

4. האישום הראשון : ביום 27.5.20 בשעה 19:00, הגיע זהבי סמוך לביתו של ר宾וביץ כשהוא אוחז בשלט עליו כתוב: "דם ילדינו בראשכם". עם הגיעו, החל זהבי להשמיע באמצעות רמקול ניד קריאה חוזרת כלפי ר宾וביץ: "מאיר ר宾וביץ הייר, דם ילדינו בראשכם". בשלב מאוחר יותר, הוחלפה הקריאה האמורה בקריאה - "מאיר ר宾וביץ' דם ילדינו בראשך". נטען כי מדובר בביטויים מצמייטים ואלימים הפוגעים בשם התוב של ר宾וביץ, מציגים אותו לפני תושבי היישוב כאדם המסקן את ילדיהם. נטען כי הקרייאות הושמעו עשרות פעמים במשך כשעה, נעשו בקול רם מאד, כך שהשכנים והילדים בבתים סמוכים ומרוחקים שמעו או היו יכולים לשמוע אותן בבתיהם, וכך גם עוברי אורח, והכל בכונה לפגוע בר宾וביץ.

מאותו מועד, כמעט מדי יום חול התקיים זהבי סמוך לבית ר宾וביץ, ליד הכנסה הקדמית או האחורייה, בשעה 00:00 ובערך 18:00 למשך כשעה בכל פעם, כשהוא מנופף בשלט האמור ומשמע בקול רם את אחת הקרייאות לעיל, עשרות פעמים בכל מועד, כך שכנים, תושבים ועוברי אורח שמעו אותו, הכל בכונה לפגוע בר宾וביץ.

לזהבי ייחסו בגין מאות עבירות לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה - (להלן: **חוק לשון הרע**) ועבירה של פגיעה בפרטיות לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, 1965

התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות).

5. **האישום השני** : ביום 19.6.20 פرسم זאבי ברבים, באמצעות הדואר האלקטרוני ובאמצעים דיגיטליים וסלולריים בתפוצה שאינה ידועה במלואה לר宾וביץ, ובכלל זה למזכירות ועד היישוב, מכתב שמווען לר宾וביץ ולגב' מירב יובל ששימשה קודם לכך רצתת הקהילה ומזכירת ועד האגודה, שכותרתו "מאיר לר宾וביץ ומירב יובל - דם ילדינו בראשכם". במכבת נכתב בין היתר כי לר宾וביץ ומירב יובל שיקרו באותו שבוע בבית המשפט במצב נחosa, כשהם מננסים לזכות בחישין עובד ציבור על עולות שהגו וביצעו. נטען במכבת כי מדובר בדייני נפשות ובצמד הסבור שקיבל ירשון להרוג, זאבי מודיע בו כי הם לא יכולו עוד להסתתר, להפר אמוןיהם ולבצע עולות תחת מסך 'הוועד'. נטען כי בדבריו אלה, התייחס זאבי לתביעה קטנה שהגיש נגד מירב יובל בת"ק 20-02-2006, אשר נדחתה ביום 16.6.20 תוך חיובו בהוצאות. כן נטען, כי הביטויים בהם השתמש זאבי הם אלימים, פוגעים בשמו הטוב של לר宾וביץ, מציגים אותו בפני תושבי היישוב כאדם המסקן את ילדיהם, וכי מדובר בביטוי שטנה קשים שיש בהם לשון הרע חמורה, המיחסת לר宾וביץ התנהגות לא מוסרית וביצוע עבירות פליליות חמורות לרבות עדות שקר והפרת אמוןיהם. לפיך הואשם זאבי בביצוע שתי עבירות לפי חוק לשון הרע.

6. **האישום השלישי** : ביום 26.6.20 פرسم זאבי ברבים, דואר אלקטרוני ובאמצעים דיגיטליים וסלולריים שאינם ידועים לר宾וביץ, ובכלל זה למזכירות היישוב, מכתב שמווען לר宾וביץ ובו צוין שוב "דם ילדינו בראשך", ובגין כך זאבי הואשם בעבירה לפי חוק איסור לשון הרע.

7. **האישום הרביעי** : ביום 8.7.22 שלח זאבי דואר אלקטרוני לתפוצה רחבה של נמענים, שכותרתו - "הلوוחש לכונופית המושחתים הון-שלטון בהדר-עם". במייל נכתב, בין היתר, כי לר宾וביץ גונב כספי ציבור, צוין כי בדיעון בבית המשפט ביום 14.7.22 יחקרו חברי כונופית ההון-שלטון של الدر-עם שניצלו את כוחם בשלטון המקומי, וגנבו לצורה ישירה או עקיפה כספי ציבור, ושדם ילדינו בראשם. גם באישום זה יוכסה לザאבי העבירה לפי חוק איסור לשון הרע.

8. **האישום החמישי** : ביום 3.4.22 שלח זאבי דואר אלקטרוני לתפוצה רחבה של נמענים תחת הכותרת: "הלווחש לוועד - אנחנו הריבון ננקה את הרקבון - ממשיכם". בפרסום זה פירט זאבי לציבור אודות דיון שהתנהל בביבמ"ש השלום בפ"ת ביום 27.3.22. הפרסום מוען אל הנהלת המועצה האזורית עמק חפר ואל הוועד המקומי של היישוב, ומתוכנו עולה כי המכבת נשלח למזכירות מושבים במועצת האזורית. בפרסום כתוב זאבי, בין היתר, אודות לר宾וביץ וב"כ דاز, עו"ד ארד אילון, אשר מונה לאחר תחילת הליך לכהנות שופט בבית המשפט המחוזי מרכז "עמדו שם שני גנבים של כספי-ציבור...עדמו שני המושחתים והזיעו כמו סוסים...שני הפשעים האלו, קרציות של כסף ומוצגי דם...מאיר לר宾וביץ, בעל-הון-שלטון שהQRS את הכפר כבר 30 שנה, תוך ניגוד עניינים חריף, שהכסף נזול לו מכל החורים בגוף ותאות הצע הצע הצעזה שלו נשפטת לו מפרצופו...עומדים בבית המשפט שני גנבי-כספי-ציבור-רודפי-בצע-מתועבים, ומספרים כמו חברי ארגון פשע...מסתבר שגנבי-כספי-ציבור המושחת הון-שלטון זהה מגיש נגדי תביעה השתקה של מיליון שקל על זה שגיליתי ופרשמתי את השחיתות הנוראה

הזה...ועומד גנב-כספי-הציבור זהה, ועורך הדין הפשע שלו, ומשקרים במצח נחשוה לבית המשפט... וראה זה פלא עומד גנב-כספי-הציבור, מאיר ריבנוביץ...וגנב כימי-הציבור הסביר בבית המשפט...הערה: עוד נדון על השקרים וסיכון מכון של חי' אדם בנושא המצלמות... שלא לדבר על נקמת דם כאשר ח' גנב-כספי-הציבור-המושחת הזה יגרום להרג של מישחו...כעת כאשר הגנב הון שלטון הורג ילדים פוטנציאלי!... בקרוב נפרוש בפניכם את דברי הגנבים-מקופת-הציבור, המפלילים עצם במו פיהם...שני רודפי בצע מתחубים שדם ילדינו בראשם וכימי ילדים בכיסם...ולסימן - ריבנוביץ זהה, רודף הבצע החולני, שגנוב לכם כספים ואתם לא מרגשים, התلون בית המשפט, שברשימה שהגשתו לו לדין על גישור, היה הכל, חוץ מהדרישה שהוא "יתלה את עצמו"...תמסרו לו שחוותי על זה הרבה, ואני מוכן שאת התליה שלו אני אעשה בעצמי...". גם באישום זה יוחסה לזהבי העבירה לפי חוק איסור לשון הרע.

השתלשות ההליכים וטענות זהבי בהליך קמא

9. זהבי הגיע בקשה לביטול הקובלנה. בהחלטה שנייתה ביום 20.12.27 (כב' השופט מорנו) נקבע כי כתוב הקובלנה לא מגלה עבירה, ומכאן הבקשת התקבלת. ערעור ריבנוביץ על ההחלטה זו התקבל בבית המשפט המחוזי מרכז (עקב"פ 21-01-38274). בפסק הדין שניית בערעור נקבע כי קיימת היתכנות להרשעה, ולפיכך ההחלטה בוטלה, והדין בקובלנה הושב לבית המשפט קמא.

10. לאחר חידוש הדיון זהבי העלה טענות הגנה מקדימות אשר נדחו בהחלטת בית המשפט קמא ביום 24.6.21. בהחלטה זו נדחו טענותיו של זהבי כי קיימים פגמים בחלוקת הכללי של הקובלנה ביחס לנוכח הסקירה להליכים משפטיים קודמים שהתנהלו בין הצדדים, ובפירוט עובדתי, אשר לגישתו, מגמתי ומטעעה. בית המשפט קמא קיבל את עדמת ריבנוביץ לפיה, הוא ביקש למדד באמצעות הפירוט הרב על אודות הכוונה לפגוע; הגם, אף נקבע, הרי שאף אם ניתן היה להימנע מפирוט עובדתי מסוים, אין בפירוט הקיים כדי להוות פגם או פסול המצדיקים מחיקת או תיקון.

ובאשר לטענותו של זהבי כי מעשייו ופרסומים חסומים תחת הגנת זוטי הדברים נקבע, כי בהתאם לפסיקה יש לבחון נסיבותיו של כל מקרה בזיהירות טרם קבלת טענה זו - אליה נכוון להידרש לאחר שמיעת ראיות הצדדים.

11. בمعנה לכתב הקובלנה שהוגש ביום 3.8.20, טען זהבי כי מעשיו הם בגדר הפגנה ומחאה המותרות על פי החוק, וכי הם נעשו בשל סירוב ריבנוביץ להתייחס לטענותיו ולביקורות שלו. עוד נטען כי לא ניתן לפרש את אמרותיו של זהבי כלפי המקומות עבירה. ביום 22.2.22 ניתן מענה נוסף לכתב הקובלנה, זהבי טוען כי החלק הכללי של הקובלנה אינו רלבנטי לאישומים המיוחסים לו, וכי הואណעד להכפישו ולבישו, הגם שחלק זה הוכחש.

אשר לאישומים, נטען כי ריבנוביץ הוא נבחר ציבור המחזיק בידו כוח רב ולכך צריך להיות חשוב לביקורת על התנהלותו. נטען כי כתוב הקובלנה מהוות תביעת השתקה כנגד אזרח הנocket בעילות מהאה לגיטימיות מבליל לעבור על החוק, פועל מרכזי בעילות מהאה שונות. מדובר במקרה מוקומית של אדם בודד המתיחס באופן קונקרטי למפגע תעבורתי המצו משעל מפטן ביתו.

זהבי הוסיף, כי במשך שנים היה פועל בעמותה שעוסקת בבטיחות בדרכים ומניעת תאונות דרכים. הוא נהג לקבל ממציאות היישוב קבצי וידעו מהמצלמות בהם מתעדות עבירות תעבורה מסכנות חיים בכביש הסמוך לבתו, והעבירם לתחנת משטרת. כך היה עד ינואר שנת 20', אז פסקה העברת הקבצים ללא הסבר, והוא ביקש למחות על כך. נטען כי הביטוי "دم ילדינו בראשכם" אינו ביטוי מצמית ואין לשון הרע ממשמעו בחוק. זהבי אישר כי השתמש בביטוי, לדבריו - במקרה לגיטימית. לחילופין, אף אם מדובר בלשון הרע, נטען כי מתקיימות הגנות, וכי לא הוכחה כוונה מיוחדת לפגוע. כך נטען גם לגבי עבירות הפגעה בפרטיות, שכן לגישתו הכריזה לא הייתה בעוצמה גבואה מאד. זהבי התקשה לזכור כמה פעמים ביצע את פועלות המכחאה, אולם הודה כי הדבר היה בתדרות גבוהה.

אשר לאישום שני - לטענת זהבי בכל יום נטען במסגרת הליכים משפטיים שעדי תביעה משקרים, אין מדובר בלשון הרע. הפרטום עצמו אינו מוחש, ואף אם יקבע כי מדובר בלשון הרע, הרי שעומדות לו הגנות מכוח החוק, ולא הוכחה כוונתו לפגוע. זהבי הודה גם בפרטום נשוא האישום השלישי, אך טען כי לא הייתה לו כוונה לפגוע, וכי מכל מקום מדובר בזוטי דברים.

הכרעת הדין

12. בית המשפט קמא ציין בהכרעת דין, כי כעולה ממענה זהבי לקובלנה, הרי שרוב העובדות הנטענות כלל אין בחלוקת, וכן גם מהימנות עדי התביעה. למעשה אין חולק בדבר הפרטום הנטענים, אשר חלקם כלל לא הוגש, נוכח הودאת זהבי. למרות זאת, בית המשפט קמא מצא לפרט עדויות עדי התביעה, וכמו כן גם דברי זהבי לפניו, על מנת להמחיש גודל עוגמת הנפש, המבוכה והכאב שנגרמו לריבנוביץ ולבני משפחתו כתוצאה מעשי זהבי. עדויות וראיות אלו בבית המשפט קמא סקרו בהרחבה בהכרעת הדין ואני רואה צורך לחזור על הכתוב, ولو מהטעם שאין כלחלוקת עובדתית ובפועל טענות שני הצדדים, עליו לעמוד בהמשך הדברים, ממוקדים במישור המשפט.

העבירה של פגעה בפרטיות

13. בית המשפט קמא הזכיר, כי הזכות לפרטיות מוגדרת בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות. בהתאם להלכה הפסוקה מדובר בזכות חוקתית, המכירה בזכותו של אדם למרחב פרטי ולשלו, כשהלאם יש יכולת להיות את חייו ושלו על מידת החשיפה, ההתרבות או החדרה לחייו. העבירה על חוק זה

נידונה בהרחבה במסגרת **רע"פ 4743/20, מרדכי ליבל נ' מדינת ישראל** (21.7.22) (להלן: עניין **ливל**). בית המשפט העליון עמד על כך שיש להגן על הזכות לפרטיות כחלק מהשמירה על שלום הציבור והסדר הציבורי. עוד נקבע, כי בבחינה זו ניתן ליתן משקל לאופי הפרסום ותוכנו, תדירותו, מעמד המפרסם ונפגע העבירה, תפקידם, מידת פומביות הפרסום, ועוד.

נקבע עוד, כי הטרדה יכולה לכלול גם שמירת חד פעמיות ליד בית, אשר יש בה כדי לפגוע בתחוצת הביטחון ויצרת אי נוחות, אשר גורמות לאדם להתעסקות בנושא ההטרדה. לצד דברים אלו הוטעם כי יש לנוהג בזיהירות בשים לב לכך שעסוקין במשפט פלילי, לנוכח מעמד עקרון החוקיות והחשש לפגיעה גדולה מדי בחופש הביטוי. לפיכך, לא כל הטרדה שיש בה פגעה בפרטיות מהויה עבירה פלילתית.

14. בית המשפט קמא, עמד על המקרים הרבים שהובאו לפתחו של בית המשפט העליון בשאלת זכות ההגנה בכלל, וליד בהםם של נבחרי ועובדיו ציבור בפרט. בית המשפט קמא ציין כי תופעה זו הפכה להיות רോחת ובמקרים רבים מכוונת להפעיל לחץ כדי להשפיע על שיקול דעתו של עובד או נבחר הציבור או להרטיעו מביצוע תפקידו, ולא כדי למשש את חופש הביטוי וההגנה. במקרים אלה שבهم התכלית הי' הפעלת לחץ שאינו לגיטימי נקבע כי ככל יש לאסור הגנה או עצרת מהאה ליד מעון פרטי, וכי גם כאשר תתאפשר הפגנה שכזו, ניתן להגביל את השעות ואת האמצעים בהם יעשה שימוש. עוד, בהתאם לפסיקה, אין אדם רשאי להשמיע קולות רמים ללא כל מגבלה, באופן הגורם הפרעה בלב שכונת מגורים, והמשטרה רשאית להtentנות את מימוש זכות ההגנה בתנאים הנוגעים בזמן, למקום ולאופן מימוש הזכות.

15. בית המשפט קמא מצא, כי התנהלות זהבי יצרה הטרדה משמעותית לבני משפטו של רבינוביץ ושיבשה את מהלך החיים - הן נוכח כמות ההטרדות והן נוכח תוכנן, ובעקבות כך זכותם של רבינוביץ ומשפטו לשלווה נפגעה. עשוי זהבי יצרו אי נוחות והסיחו את דעת בני המשפחה מענייניהם, גרמו להם למבוכה, דאגה, בלבול והתעסקות במושא ההטרדה. זהבי כרע באופן מתריד, פעמיים ביום לאורך תקופה, סמוך לבית רבינוביץ באופן שшибש את חי' בני המשפחה, עד כי נכדי הפסיקו להשתמש בהסעה בבית הספר.

16. הצד זאת, הודגש כי בעניין **livel** נקבע שלא כל הטרדה שיש בה פגעה בפרטיות מהויה עבירה, נוכח מעמדו של חופש הביטוי, עמידות הגדרת העבירה בחוק הגנת הפרטיות, והצורך לאזן בין הזכות לפרטיות לחופש הביטוי וההגנה. הוזכר כי בעניין **livel** נחשפה זהותה של עובדת הציבור, תפקידה ומקום מגוריה, וכן תפקידה הרגיש היה בכך משום סיכוןUberה. ואילו בענייננו, לא נחשפו פרטיים אישיים אודות רבינוביץ; כמו כן אין מדובר בעובד ציבור אלא בנבחר ציבור, אף אם בזעיר אנפי. מנגד, בשונה מעניין **livel**, בעניינו הייתה ההטרדה מתמשכת ומתוכננת.

17. לאחר שנבחנו מכלול טענות הצדדים בסוגיות חופש המאה והביטוי, אל מול זכות רבינוביץ

לפרטיות, הגיע בית המשפט קמא לכל מסקנה כי זכאי זהבי ליהנות מחמת הספק כי מחותתו נועדה לשם קידום עניין לגיטימי - כגון מפגש עם ראש המועצה. אף אם לטענת רבינוביץ אין יכולתו לקדם מפגש שכזה, הרי שכן הדבר מלמד כי כך תפס זאת זהבי, המיחס לריבנוביץ יכולות והשפעות רבות. בית המשפט קמא לא שוכנע כי הטענות נעשו במנוגתק מתפרקיו של רבינוביץ וכי המטרת הייתה, טענת רבינוביץ בסיכוןיו, פגיעה אישית שאינה תלולה בתפרקיו. מה גם, טענת זהבי הוא הגביל את עצמו לעוצמת כריזה המותרת בחוק בשטח ציבורי, ואין חולק כי המשטרה אשר הזעקה למקום מספר פעמים לא מצאה כי מבוצעת עבירה כלשהי.

18. נכון מכלול הנسبות, ובහינתו שעסקינו בקובלנה פלילת המוגשת על ידי אזרח, ובמידת זהירותה לה נדרש בית המשפט בבואו להרשיע בגין עבירה של פגעה בפרטיות בנسبות שתוארו, וכאשר גורמי אכיפת החוק לא מצאו כי הتبצעה עבירה גם שנקראו למקום בזמן אמרת מספר פעמים - בית המשפט קמא מצא לזכות את זהבי מביצוע העבירה של פגעה בפרטיות. בכך זאת בית המשפט קמא ראה לעיר, כי אין ללמידה מותאמת זו כי רבינוביץ מחויב להשלים עם הפגנות זהבי ליד ביתו, שכן הממציאות מלמדת כי לאחר שהוצאה צו למניעת הטרדה מאימת, זהבי חדל מההפגנות.

עבירות לשון הרע

19. בית המשפט קמא הדגיש, כי באשר לעבירה שעוניינה לשון הרע, הרי שהחוק נועד להגן על שמו הטוב של האדם, באופן המażן בין זכות זו לבין חופש הביטוי. בהתאם להלכה הפסוכה יש לקבוע דבר קיומו של פרסום, של לשון הרע בפרסום, וכי פרסום זה הגיע לכל הפחות לשני בני אדם זולת הנפגע. כן יש לבחון האם עומדת לפרסם אחת ההגנות המנוונות בסעיפים 13 - 15 לחוק לשון הרע.

20. משמעות הביטוי נבחנת על פי מבחן אובייקטיבי, כפי שהיא מתאפשר או מתרפרש על ידי אדם סביר ובשים לב להקשרו ולנסיבות החיצונית לפרסום. בהתאם להלכה הפסוכה, בעת בינה אם פרסום מהווה לשון הרע יש לבחין בין פרסום מהוווה הבעת דעה לבין פרסום הנחזה להיות קבועה עובדתית.

21. בעניינו אין חולק כי זהבי פרסם את הדברים המיחסים לו בכל האישומים. המחלוקת עניינה בשאלות האם מדובר בלשון הרע, ואם-כן, האם עומדות לזהבי הגנות החוק ?. לשם מתן מענה לשאלות אלו, יש לבחון כל אחת מהאמירות בהן מודה זהבי, כאשר יש לזכור כי לאדם קיימת זכות להטיח ביקורת בלשון בוטה, חריפה ואף מתלהמת, ויש לאזן בין חופש הביטוי לזכות לכבוד ולשם טוב.

22. באשר לביטויים "מAIR רבינוביץ הי"ר, דם ילדינו בראשכם" או "דם ילדינו בראש", סבר בית המשפט קמא כי לא ניתן לנתקם מהמכלול שהציג בפניו, במסגרתו הlion זהבי ללא הרף על תכנית התעבורה שהונגה ביישוב, המסכנת לשיטתו את חי הילדיים ובכלל. בית המשפט קמא שוכנע שלא

היה ממש בטרוניותו זו של זהבי, ולא הוכח בשם של ראייה כי התכנית סיכנה תושב או ילד כלשהו. אך גם לא הוכח בשם של ראייה כי לריבנוביץ הייתה השפעה יתרה על קביעת תכנית התעבורה. עם זאת, בעת בחינה האם מדובר בהבעת דעה או בהצעת עובדה, נקבע כי האדם הסביר יפרשם בהבעת דעה ולא קביעת עובדה, ולכל הפחות קיים ספק בעניין זה. נוכח הדברים אלו זוכה זהבי מעבירה זו המוחסת לו במסגרת האישום הראשון.

23. שונה הדבר באשר ליתר האישומים. באשר לaiיושם השני, זהבי אישר את משלוח כלל המיללים, אף העיר כי הוא גאה בהם. הוא אישר כי כתב במיל נושא aiיושם השני, בין היתר, כי>Rיבנוביץ שיקר בבית המשפט במצב נחוצה. הוא כתב כי הוא ביצע עולות, כי>Rיבנוביץ סבור שקיבל "רשות להרוג", וטען כי האخرון הפר אימונים. זאת, גם שהتبיעה שהגishו נגדו נדחתה והוא חוייב בהוצאות.

24. במיל נושא aiיושם השלישי צוין, כי>Rיבנוביץ הרוויח מאות אלפי שקלים בגין בניית מבנה לא חוקי בziej, והתחמק מתשלום דמי שימוש, קנסות וחולות בזכותו קשי. כן נכתב כי>Rיבנוביץ עשה עולות חריפות בנושאי תעבורה, מצוין כי שקרים בבית המשפט לא יועילו, כי "دم ילדינו בראש (בנושאי תעבורה)".

25. במיל נושא aiיושם הרביעי זהבי התייחס לכונופית המושחתים הון-שלטון בהדר-עם", כתב כי>Rיבנוביץ גונב כספי ציבור, וכי הוא ואחרים ניצלו את כוחם בשלטון המקומי, וגבנו בצורה ישירה או עקיפה כספי ציבור.

26. במיל נושא aiיושם החמישי זהבי כתב, בין היתר, כי>Rיבנוביץ ובכ' הקודם הם שני גנבים של כספי ציבור, כי הם מושחתים, קרציות של כסף ומוצצ'י דם, כי>Rיבנוביץ פועל תוך ניגוד עניינים חריף, כי הם שיקרו במצב נחוצה לבית המשפט, ועוד. כן נכתב על>Rיבנוביץ באותו מיל כי הוא הורג ילדים פוטנציאלי.

27. באשר לפרסומים מושא aiיושם 5-2 זהבי לא הציג כל ראייה המקיינה את טענותיו כנגד>Rיבנוביץ, גם מה שישראל הוועד מוקלטו. טענותיו באשר לתקנית התעבורתית נדחו בערירים אותם הגיש, וזהבי לא הציג כל ראייה כי השינוי התעבורי המתוכן - כלל שהוביל על ידי>Rיבנוביץ - מסכן חי אדם, ואף מהראיות עולה כי ההיפך הוא הנכון. חרף זאת, חלק מהאמירות הבוטות במילאים אלו, כגון "דם ילדינו בראש" והטיותיו של משפט זה, והאמירה כי מדובר בהורג ילדים פוטנציאלי, חוסים תחת הפרשנות של הbhutta דעה כمفорт לעיל, ولو מחמת הספק.

ואולם ההתייחסות אל>Rיבנוביץ כאלו מי ששיתר בבית המשפט במצב נחוצה, כמו שהוא גנב כספי ציבור, בונה מבנה לא חוקי והתחמק מתשלום עבורו, מושחת, מבצע עולות בענייני תעבורה, מפר אמונים ועוד, אין בגדר הbhutta דעה אלא מוגמות באופן פסקני ונחרץ, כעובדות המכפישות את

ריבנובי וمبرזות אותו. לשונן אינה מלמדת על תקון אלא על כוונה לפגוע והדברים מהווים נוכח מכלול הנסיבות לשון הרע. אמירות אלו מציגות את ריבנובי כמי שביצע עבירות, כמו שמשמעותם בבית המשפט, וזאת, אף נקבע, לא הוכח ولو בבדל ראה כי ריבנובי מתנהל בדרך פסולה או לא תקינה, גם שלטענת זהבי קיימות ראיות לכך. משכך, הימנעות זהבי מלהעיד עדים אשר יכולים היו לאשש את טעنته העיקרית בדבר שחיתותו של ריבנובי, או כל טענה אחרת אותה טען זהבי כלפי ממשמת קריאה לחובתו.

בית המשפט קמא הזכיר, כי זהבי עצמו טען כי פנה למשתריה, למשרד הפנים ולגורמים נוספים, ואולם כל הגופים המוסמכים לחקור את טענותיו דחו את כל אשר טען.

28. מכל אלה בית המשפט קמא קבע, כי עניין לנו במפרנסם הבודה הכספיות והאשומות כנגד ריבנובי הפועל למען הכלל, ואשר כל חטאו הוא כנראה בעצם בחירתו לתקמידים שונים והעדפת הציבור אליו על פני זהבי. הפרטומים הופצו למכותבים רבים, חלקם ככלא שככל אין מתגוררים בישוב, ולפיכך אין להם לכואורה עניין בדברים, באופן המלמד אף הוא על הכוונה לפגוע, ולא על כוונה להביא לשיפור הליקויים הנטען - ליקויים שלא רק שלא הוכחו, אלא שלגביהם חלקם הוצגו ראיות המלמדות כי אין כל ממש בטענות. טענות זהבי כי ביקש להתריע על מגע תעבורתי וכי ריבנובי סיקן את הציבור - לא הוכחו, ואף נשלו.

בנסיבות אלו לא עומדת למעערר ההגנה שבס' 15 בחוק, במסגרתה יוגן המפרנסם ככל שפרנס את דבריו בתום לב. סעיף זה נועד ליתן הגנה ולאחר מכן להביע דעתה על התנהוגותם של אנשי ציבור. ואולם בנסיבות המקירה דין נמצאו כי הפרטומים הפוגעניים נוסחו כאמור כעובדה ולא כהבעת דעתה.

29. גם התנהלות זהבי בפני בית המשפט - בעל פה ובכתב, מלמדת על מי שאינו שם גבולות לשונו. אין מדובר בלשון בוטה המביעה ביקורת עניינית, אלא בני שナルב שוב ושוב להתייחס באופן לא ענייני, לא מכבד ולא ראוי לכל גופ אפשרי - הכנסת, הממשלה, מערכת בתי המשפט, ובראש ובראשונה לריבנובי עצמו ולבא כוחו לשעבר. בסיכוןם אותם הגיע זהבי באופן עצמאי, בנוסף ובראשו לסייעו, שב והטיח בלשון בוטה ומשתלהת במערכת המשפט ובכלל. הוא שב על טענותיו כי ריבנובי לסייעו בא כוחו, או פעילות שערק נגד ריבנובי ובא כוחו לשעבר. הוא שב על טענותיו כי ריבנובי ובא כוחו הם האנשים המושחתים ביותר אותם פגש בימי חייו, שני גנבי כספי ציבור, חומשי כספי זקנים, נשים וילדים, ומרצחים בפוטנציה, כאמור - ללא שמצ ששל ראה.

לא זו אף זו, זהבי הבahir מספר פעמים כי שקל את מילותו ובחן את הכתוב במיללים, וכי הוא עודו עומד מאחורי האמור בהם, גם שכאמר לא הוכח דבר מטענותיו. בנסיבות אלו, אין מדובר בתגובה ספרונית, אלא בדברים שנכתבו תוך תכנון ומחשבה תחילה.

30. בהתאם לפסיקה, כאשר מדובר היה באמירות בוטות אולם ספונטניות, בע"פ ולא תכנון, מצא בית המשפט כי לא הוכחה הכוונה לפגוע. ואולם בענייננו, כאמור, זהבי שקל את דבריו הכתובים, לעדותו אף התייעץ עם אחרים, והוא עומד מ אחורייהם גם כיום וחזר על דבריו גם בסיכומו. אין המذبور בהתבטאות ספונטניות, בעל פה, וחד פעמיות, אלא היפך הגמור.

כמזה המיללים, הבוטות שלהם, שליחתם הן לתושבי היישוב והן לזרים, החזרה שוב ושוב על כך שריבנוביץ מסואב, מושחת, גונב כספי ציבור, חבר למושחתים אחרים וכדומה - מובילים למסקנה כי זהבי עבר עבירה על חוק איסור לשון רע. נבחרי ציבור, אף בדרגת הנמוך, חשופים לביקורת, גם ביקורת קשה. עם זאת, שומה על ידי המשפט לוודא כי הביקורת עומדת בתנאי החוק, וכי שמותם וכבודם של אנשי הציבור אינם הפקר.

31. בית המשפט קמא שוכנע כי הקובלנה אינה מהויה ניצול ההליך הפלילי למטרות נקמה והשתקת ביקורת, טענת זהבי, אלא ניסיין נוסף של רבינוביץ למנוע את פרסום לשון הרע הפוגעים בשמו הטוב. בנסיבות אלו זכאי רבינוביץ להגן על כבודו ועל שמו הטוב, עת הוא מותקף שוב ושוב ללא בסיס, באופן שיטתי ומכוון.

32. נמצא כי זהבי פרסם דברים שהם לשון הרע. הוכחה כוונתו לפגוע, והוא אינו זכאי לחסוט תחת הגנות שבוחוק לשון הרע, אשר תנאי הסף להן הוא תם לב. נוכח דברים אלו זהבי הורשע בביצוע 4 עבירות בניגוד לחוק איסור לשון הרע במסגרת האישומים 5-2.

33. בית המשפט קמא הזכיר את הנפקות המורכבות שיש להטלת אחريות בפליליים על אדם, במסגרת דיני לשון הרע המגבילים את חופש הביטוי, נוכח חשיבותו ומעמדו החוקתי. בענין זה נקבע **ברע"פ 9818/01, שמעון ביטון נ' ציון סולטן**, נט(6) (554), כי יש לבחון אם נעשה שימוש לא ראוי בהליך הפלילי, כאשר דרך המלך ב"עימות" בין אזרחים היא להסתפק בסעד האזרחי בעוולת לשון הרע חלף הרחבה תחולת הסנקציה הפלילית. בהיות בית המשפט קמא עיר להלכה זו הוא הגיע למסקנה כי המקירה Dunn הוא חריג, המצדיק את הגשת הקובלנה. לאורך שנים, כאמור, מתנהלים הליכים אזרחיים בין הצדדים וחרף פיצויים בסכומים משמעותיים שנפסקו לטובת רבינוביץ, לא חדל זהבי מפרסומי. לפיכך, מבקש היום רבינוביץ סעד אחר מבית המשפט, מתוך תקווה כי הדבר אולי יצליח סוף סוף להרטיע את זהבי ולגרום לו לחזור מפרסום לשון הרע אודוטיו. בית המשפט קמא שוכנע כי רבינוביץ נקט בהליך של קובלנה פלילתית כמצאה אחרון, ורק כאשר כל הליך משפטי קודם לא סייע בהפסקת התנהגוותו הפוגענית של זהבי כלפיו.

הגנת זוטי דברים

34. בית המשפט קמא גם דחה את טענת זהבי לתחולת הגנת זוטי דברים שבסעיף 34ז בחוק העונשין. נקבע כי בהתאם להלכה, הגנה זו תתקבל רק במקרים מסוימים בהם אין במעשה עצמו מידת

מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילתית. ומכאן, SIG זה פורש ויושם בצורה מצמצמת ובחינותו תיעשה בזיהירות מרובה, על מנת שלא לרוקן מתוכן גם עבירות קלות. בית המשפט קמא הסביר, כי נוכח ההליכים הקודמים שלא הרתיעו את זהבי, העובדה שעוסקינו במספר פרטומים מתוכננים הכוללים דברי לשון רע בוטים וקשים, הרי אין תחולה להגנה זו.

גזר הדין

35. בהמ"ש קמא הדגש, כי זהבי השתלה תקופה ארוכה מאוד בריבנובייז, כאשר כל פעולה אותה ניסה האחרון על מנת להביא את זהבי לחדר מהוצאה לשון הרע כלפי לא צלה, עד שלא היה מנוס מהגשת הקובלנה הפלילית.

36. עוד הודגש, כי זהבי אינו חוזר בו מכך התבאות, וחרף העובדה כי בעבר הושטו עליו פיצויים בהיקף ניכר, למרבה הצער, הוא שב ומתנהל באותו אופן לאורך השנים, מבזה, משפייל ומטריד את ריבנובייז ואת בני משפחתו.

37. בהתאם לחוק איסור לשון הרע ניתן להטיל פיצוי שלא יעלה על סך של 50,000 ₪ ללא הוכחת נזק. יאמր, כי סכום זה נקבע בשנת 98' ובהתאם לחוק יש לעדכו. אף צוין, כי הוכחה גרימת נזק ממשועות לריבנובייז אשר לאורך השנים ספג האשמות שונות ומגוונות ללא כל ראייה. בנסיבות אלו, יש מקום להשית על זהבי פיצוי ממשועות.

38. אשר לעתירה להשית על זהבי הוצאות משפט, ציין בית המשפט קמא כי עיון בפסיכה הנרחבת מלמד כי במקרים בהם הוגש קובלנות פליליות בשל עבירה על חוק איסור לשון הרע, נהגים בתם המשפט להשית גם הוצאות בגין שכ"ט עו"ד, אף אם לא בסכום ريال.

39. בסופו של דבר, הוטל על זהבי 3 חודשים מאסר על תנאי במשך שלוש שנים לבסוף עבירה בה הורשע. הוא גם חייב בתשלום פיצוי בסך 50,000 ₪ לריבנובייז, והוצאות משפט בסך 20,000 ₪.

תמצית טענות זהבי

40. זהבי השיג כנגד הרשותו ולחילופין כנגד חומרת העונש. מעיון בכתביו טענותיו עולה כי רוב הנטען אינם ענייני והוקדש לשם השתלהות בריבנובייז, ב"כ הקודם וגם בבית המשפט קמא. לאורך ולרווחת הנטען זהבי השתמש בלשון בוטה, מתלהמת ולא בחל באף ביטוי קשה בתקיפתו שלוחת הרسن שגם הופנתה כלפי המותב שלפניו התנהל ההליך בבית המשפט השלום. לא רק שהלשון והסגנון בוטים,

אין ראיים ומעליים, אלא שהרשות המתකבל הוא שזהבי התכוון אף להשפיל ולפגוע. בהתקדמות זהבי בטיעונו בתקיפה אישית, גם של בית המשפט קמא, הוא גם החמיץ את ההזדמנות להצגת טיעונו בצורה בהירה וסדרה.

41. למרות האמור, לאחר עיון מעמיק ניתן לסכם את טיעונו כלהלן:

- לטענת זהבי תכליתו של ההליך קמא הוא לשתיוקו, וזאת לאחר שבכל ההליכים האחרים שנוהלו נגדו בעבר רבינוביץ וגם ב"כ הקודם כשלו בהשגת מטרת זו.
- זהבי טען, כי אין הצדקה לניהולו של הליך פלילי פרטិ במקורה זה, אשרagiשתו אין לו אח ורע ומכוון לפגיעה קשה בזכותו המחאה, הפגיעה גם בחופש הביטוי. הותרת הרשות על כנה, כך נטען, תיתרقلיל את ההליך האזרחי בגין לשון הרע.
- זהבי גם טען, כי בית המשפט קמא טעה בסקירת ההליכים הקודמים, ובכך שייחס משקל בהכרעתו לההליכים אלו. גם שהתוצאה אליה הגיע בית המשפט קמא שעה שראתה בזכותו את זהבי מעבירה של פגעה בפרטיות ולהרשיעו בעבירה לפי חוק לשון הרע לוקה, כך נטען, בחוסר היגיון.
- זהבי גם טען, כי פרסומיואמת, ומסקנת בית המשפט קמא כי מכני הפרסום לא חוסים תחת הגנת אמת הפרסום בטעות יסודה. בהיקשר זה זהבי הוסיף כי עסוקין בהליך פלילי והנטל מוטל על רבינוביץ, כן "בא כוח לא טרח להוכיח "אמת הפרסום", בידיעה שהדבר בהליך פלילי בו חובה הוכחה על התביעה"(סע' 30 לטיעונו בכתב שהוגש ביום 11.11.24).
- לגישת זהבי לא הייתה הצדקה להרשיעו בעבירה לפי חוק לשון הרע, ולהילופין גם בקביעת העונש בית המשפט קמא החמיר עמו. בהיקשר זה נטען, כי בית המשפט סובל פרשנות ולא מדובר בדיבלה, שכן ביחס לעובדה שבגין אותם פרסומיים זהבי חייב בתשלום פיצויים לרביבוביץ בההליכים אזרחיים קודמים. זהבי טען הרבה כי הוא חשוף לעונש המאסר המותנה כאשר ברכיב עונש זה לא הוגדר מהו הפרסום האסור שיפעל את עונש המאסר.

תמיכת טענות רבינוביץ

42. בהודעת הערעור ובטיעונו לפנינו חזר רבינוביץ וטען כי באשר לזכוי מעבירות לשון הרע באישום הראשון, הרי בית המשפט קמא טעה בקובעו כי הפרסום סובל פרשנות ולא מדובר בדיבלה, שכן בפרסום זה יוכס לרביבוביץ חסור אחריות ואשמה גורפת כלפי ילדי ותושבי היישוב. בית המשפט קמא שגה בקביעתו כי כל אדם סביר המצרי בפרטិ המקירה יבין כי הכוונה לדברי ביקורת, לנוכח חומרת הפרסום.

43. לגישת רבינוביץ, בית המשפט קמא גם טעה עת זיכה את זהבי מביצוע עבירה בניגוד לחוק הגנת

הפרטיה שעה שעסוקין בכריזות מחרישות אוזניים באמצעות מגפון שביצע בסמוך לביתו ולמשך זמן רב. המדבר, כפי שקבע בית המשפט קמא, בהטרדה ממשמעותית וממשכת לרביבוייז ולבני ביתו - זיכוי הנוטן הקשר להטרדה ולדיבת קשות. רביבוייז גם בדעה, כי בית המשפט קמא לאבחן היטב את האינטראס הציבורי הנטען העומד בסיסוד פועלותיו של זהבי שנintel הוכחתו מוטל על الآخرון - אף ההפר McKR, הוכח כי התכליות היחידה שהנחותה את זהבי זה להטריד ולפגוע.

בاهיקשר זה הוסיף רביבוייז, כי גם אם קיימים עניין ציבוררי ברקע, אין בכך די כדי להצדיק פגיעה כה חמורה, הגם שתכני הפרסום מנוטקים מאותו עניין ציבוררי, אינם רלוונטיים להגשمتו ואף לא הוכח כי בידי רביבוייז הכח השלטוני והסמכות לקדם אותה תכליות נטענת.

44. המדבר הוא בהטרדה קשה במישור האישי שכל תכלייתה לפגוע ברביבוייז, לא נעשתה בתום לב אלא במודע ואין היא חוסה תחת אף אחת מההגנות שקיבלו ביטוי בחוק הגנת הפרטיות. חיזוק למסקנה זו, קר טוען רביבוייז, ניתן בקיומה של חלופה אפקטיבית של הפגנה ליד משרדיו הוועד. הרי באמן אכן העניין הוא ציבוררי, אין כל היגיון בהטרדה אישית ליד בית פרטוי כדי להשפיע באופן שאינו לגיטימי על רביבוייז, כאשר ניתן להגשים זכות המחאה וההפגנה באופן יותר במקום אחר. כאשר קיימת חלופה אפקטיבית לקיום פועלות המחאה בקשר למתקידו הציבורי של עובד ציבור, דבר שגם לא הוכיח באשר לרכיבוייז, תגבר ההגנה על הזכות לפרטיות. הגנה זו היא חיונית גם כדי להבטיח כי אנשי ציבור לא יורתעו מפני ביצוע תפקיים וגם כדי לא להביא להשפעה שאינה ראויה על תהליך קבלת החלטות.

קובלנה פלילתית - כללי

45. תחילת ולפניהם שנדרש לטענות הצדדים חשוב לעמוד על זהירות הנדרשת בבחינתה של קובלנה פלילתית פרטית שבד"כ שורשיה בסכסוך אזרחי. כאמור, הזכות להגשת קובלנה פרטית מעוגנת בסעיף 68^ח חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: **החסד"פ**) וגם בחקיקה ספציפית, ומהווה חריג לכלל לפיו אישום יוגש באמצעות רשות התביעה. בשונה מקובל פרטוי, הרי לזכות התביעה הכללית עומדת חזקת ההגינות ותקינות המנהל, ומכאן חזקה כי ההחלטה בדבר הגשת כתב אישום התקבלה אחרי תהליך יסודי, בחינה מושכלת לכל הריאות וסיכוי ההרשות, כמו גם התחשבות באינטראס הציבורי במצוי ההליך הפלילי.

46. בהיעדר כל מסננת שתבטיח ניהול של הליך פלילי ראוי והוגן בגדירה של הקובלנה הפלילית, בית המשפט העליון קרא רבות למחוקק לשڪול ביטולו של מוסד זה - עדמה הנטוועה בשורה של קשיים כמו פתיחתו של הליך פלילי ללא ביצועה של חקירה מקייפה, ללא איסוף ראיות, ללא בחינה קפדיית של חומרה החקירה כמו גם סבירות הרשות. בנוסף, מעל כל קובלנה פלילתית מרוחף החשד המובנה לפיו הקובל מונע מרגשי נקם, שכן לרוב אין כל היגיון דוקא בבחירה בהליך פלילי שנintel ההוכחה בגדרו מחמירם. קובלנה פלילתית חותרת במקרים רבים תחת זכותו של הנאשם לניהול הליך

הווגן וגורמת להשחתת זמנו של בית המשפט לשווה. קשיים אלה מתחדדים, שעה שהtabיעה הכללית לא ראתה ליטול לידיה את ניהול ההליך בהתאם לסמכתה המקנית לה לפי סע' 71 לחוק פ', דבר המעיד על חולשתו של האינטראס הציבורי בניהול ההליך. מכאן, השימוש במוסד זה ראוי כי יעשה במקרים חריגים ([רע' פ 482/14 הלפרין נ' סטאר ואח'](#), פסקה (3.3.14)), ורק בקיומו של אינטראס ציבורי וטעם משכנע לבחירת הקובל דוקא בהגשת קובלנה פלילתית על פני מצוי זכויותיו בהליך אזרחי

מתאים :

"**הקובלנה הפלילית** כשמה כן היא, הליין פלילי, אך כזה שמתנהל על ידי גורם פרטני ולא על ידי המדינה ... אך בעוד שבહליין פלילי רגיל, הזכות להניע את ההליך מסורה לתביעה הכללית, שעומדת לה חזקת ההגינות, המקצועיות והיעדר מניעים זרים, הרי שבקובלנה פרטית האינטראס האישית של הקובל דוחשת הקובלנה יכול להיות מונע מרגשי נקם, על מנת להציג לנאים, להטרידו ולאיים עליו ובכך להביא להליין סדק, המשחית את זמנה של מערכת המשפט לריק ... זאת ועוד. כתוב אישום מוגש על ידי המדינה לאחר שעבר כמה מסכנות של בקירה ופיקוח, ולאחר בדיקת העובדות באופן אובייקטיבי על ידי חוקרי המשטרה והtabיעה המשטרית או הפרקליטות. לא כך בהליין קובלנה פלילתית, שאז המושכות מופקדות בידיו של אדם או גורם פרטני, שהוא גם החוקר וגם התובע.

הקובל אינו כפוף לביקורת ולבקרה, מנייעו עלולים להיות פסולים, והקובלנה הפלילית היא כלפי עצמותינו שניתן להשתמש בו לרדיפה ולהתנצלות. כשלעצמו, אני מתבקש לראות מהו האינטראס הלגייטימי שניתן להשיג בקובלנה הפלילית שלא ניתן להשיג באמצעות תובענה אזרחית רגילה ... ברם, בהיעדר בקירה ופיקוח על הגורם הפרטני שלוינו נמסרה הזכות "להתניע" הליין פלילי במידה, נראה כי מכשיר הקובלנה הפלילית אינו משמש רק במקרים קיצוניים, אלא גם במקרים שבהם ניתן היה להגיש תובענה אזרחית". ([בג"ץ 1322/22 דיאנה כהן נ' כב' השופט מר שמואל מלמד ואח'](#), פסקה 7 (31.3.22)); ראו גם : [רע' פ 1955/12 שאל נמרי נ' משה בנימיני](#), פסקה 12 (9.5.13); [בג"ץ 4957/08 שורת הדין נ' היועץ המשפטי לממשלה](#), פסקה 15 (17.10.2010)).

ערעור רבינוביץ

47. רבינוביץ השיג בעיקר כנגד זיכוי זיכוי מעבירה של פגיעה בפרטיות. באשר לטענה זו איןנו סבורים כי קיימת הצדקה להתרבותה של ערכאת הערעור ויש להוותר את התוצאה אליה הגיע בית המשפט

כמו בהקשר זה על כנה. להלן נنمך מסקנתנו זו.

48. סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות קובע כי "**לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו**". סעיף 2(1) לחוק מוסיף כדלקמן:

"**פגיעה בפרטיות היא אחת מלאה:**
"(1) בילוש או התchkות אחרי אדם, העולמים להטרידו,
או הטרדה אחרת".

סעיף 5 לחוק, שכותרתו "**פגיעה בפרטיות - עבירה**", מורה לנו כלהלן:

"**הפגע בمزيد בפרטיות זולתו, באחת הדרכים האמורות בסעיף (1), (3) עד (7) ו-(9) עד (11), דין - מאסר 5 שנים.**

בהתאם לסעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות הרוי פגעה בפרטיות לפי חוק זה היא עוללה אזרחות, ואולם כאשר הפגיעה בפרטיות נעשית במידה, תשתכלל עבירה פלילית שבצדה עונש מאסר של עד חמיש שנים.

49. כידוע, הזכות לפרטיות זכתה להכרה חוקתית מפורשת בסעיף 7 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, המUIDה על מעמדה החוקתי הרם של זכות זו, ועל היחס בין זכויות אינטראיסים אחרים (ע"א 8954/11 פלוני נ' פלונית, פס' 131 לפסק-דין של כב' השופט נ' סולברג (24.4.2014)), ופירושה :

"...**הזכות לפרטיות - כמו הזכות לכבוד האדם אליה היא קשורה בקשר הדוק - מבוססת על האוטונומיה של הפרט [...]**"**הכרה בפרטיות היא ההכרה באדם כפרט אוטונומי זכאי לייחוד אל מול האחרים.** "יחוד זה הוא המאפשר לאדם להתבצע באישיותו כבעל משמעות הרואה לכבוד" [...] "ענינה של זכות הפרטיות הוא... באינטרס האישי של האדם בפיתוח האוטונומיה שלו, במנוחת نفسه, בזכותו להיות עם עצמו ובזכותו לכבוד ולהירות" [...] **الפרטيات نوعدة לאפשר לפרט "תחום מחיה"** שבו הוא הקובל את דרכי התנהלותו, بلا מעורבותה של החברה. בתחום זה האדם הוא עם עצמו. זו "**הזכות להיעזב לנفسו ("the right to be left alone")**" (בג"ץ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי, פסקה 10 לפסק דין של כב' הנשיא א' ברק (14.5.2006)).

50. על אף חשיבותה של זכות זו היא לא זכתה להגדרה מキיפה וממצאה נוכח אופיה המופשט (רע"א 2558/16 פלונית נ' קצין התגמולים, פסקה 40 (5.11.2017); בג"ץ 6824/07 מנאו נ' רשות המסים, פסקה 34 (20.12.2010)). למורת זאת, לא יכולה להיות מחלוקת, כי גדרי ביתו של אדם הוא זכאי כי יניחו אותו לעצמו. בתוך ביתו שהוא מרחבו הפרטוי המובהק ביותר כל אדם זכאי למשמש את זכותו החוקתית לפרטיות:

"הזכות החוקתית לפרטיות משטרעת, בין השאר [...] על זכותו של אדם לנוהל את אורח החיים שבו הוא חופשי בדיל"ת אמות ביתו, ללא הפרעה מבחוץ [...]. הזכות לפרטיות נועדה, על-כן, להבטיח כי אדם לא יהיה שבוי בביתו, ולא יהיה אונס לחשוף עצמו בביתו להפרעות שאין הוא רוצה בהן" (בבג"ץ 2481/93 **דין נ' מפקד מחוז ירושלים**, פ"ד מch(2) 456, עמ' 470 (1994)).

51. כדי שהתמונה תהיה שלמה נוספת, כי זכות זו חולשת גם על מרחבו הפרטני של כל אדם גם מחוץ לביתו :

"אכן, ביתו של אדם זוכה למקומות של כבוד בפסקיקה הנוגעת לפרטיות ... עם זאת, להשקפתנו, אין לה辨ין אמירויות אלו ברמת הפשט, כמתיחסות להיבט הפיזי של הבית בלבד. כפי שציין הנשיא א' גרוניס ביחס לאמירה שצוטטה לעיל מפסק הדין בעניין דין", יש להבין بصورة רחבה יותר, באופן מטאפורי, ברוח הביטוי שטבעו וורן וברנדיס **'the right to be let alone'** (ע"א א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' ורדי (23.1.2013) 1697/11).

52. ריבנוביץ בגישה כי התנהלותו של זהבי חוסה תחת החלופה "**הטרדה אחרת**" אשר בסעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות. כפי שנקבע בפסקיקה תיבה זו חולשת על מגוון רחב של הטרדות שפוגעות בפרטיות ואשר אין כלולות בגדרו "**בילוש או התתקנות אחר אדם**". תיבה זו באה להויסף ואין היא מכוננת רק לשיטות ההטרדה המנוויות ברישא של אותו סעיף (ד"נ 9/83 בית הדין הצבאי לערעורים נ' ועקבני, פ"ד מב(3) 837, 852 (1988) (להלן: **ענין ועקבני**)); כן מקובל כי הטרדה אחרת:

".... יכולה לכלול, למשל, מעשה מקובל למדי של צעידה גלויה וצמודה ואף הפגנית אחר אדם אחר, בכל מהלכו, שאינה בגדיר מעקב סתר אלא עיקוב גלוי. דומה לכך המשמרת הצמודה (picketing בלבד'ז), הניצבת ליד ביתו של אדם או סובבת עליו פתוחה. מעשה כמתואר עלול להדריך אדם משלוותו, מהרגשת הביטחון האישי שלו ומתוחשתו, כי הוא יכול לנוהל את חייו לעצמו, בלי שעוניינו הפרטיים הופכים לתצוגה לאחרים, ובכך ההטרדה שבמעשה והפגיעה בפרטיות העולה ממנה. כמובן, אין כאן כל ניסיון למצות את תיאור משמעותו של הביטוי כי אם אך רצון להדגימו" (**ענין ועקבני**, עמ' 851).

53. דבר הנכון יתר שأت בענייננו, שכן כריזה ליד ביתו של ריבנוביץ, בקול רם, לאורך תקופה ואשר, כפי שקבע בית המשפט כאמור, נשמעה בתוך הבית וגם בבתי השכנים, כן יצרה הטרדה ממשמעותית

רביבנוביץ ולבני ביתו. התנהלות מתמשכת זו שיבשה את חייהם של רביבנוביץ ובני ביתו, חדרה עמוקות למרחם הפרטן בו יש ציפייה לגיטימית לפרטיות, פגעה קשות בשלוותם תוך יצירת: "... אֵין נוֹחוֹת, המסייעת את דעתו של אדם מעוניינו וגורמת לו מבוכה, דאגה, בלבול והטעסקות בנשוא הטרדה" (רע"פ 10462/03 הראר נ' מדינת ישראל, פסקה ה' לפסק דין של כב' השופט רובינשטיין (30.6.2005)).

54. למרות האמור, לא כל הטרדה או בפגיעה בפרטיות מקימה, מניה ובה, את יסודותיה של העבירה בה עסוקין. בבחינה זו נכוון לתת את הדעת גם לمشקלה הרוב של הזכות לחופש הביתי כמו גם זכויות ההפגנה והמחאה, מכאן נקבע:

"כאשר עוסקינו בהנטגות בין חופש הביתי לבין הזכות לפרטיות, יש לבחון, בעיקרו של דבר, את העניין הציבורי בפרסום הפוגע בפרטיות. .... ככלומר, כדי להצדיק פגיעה בפרטיות, יש להצדיע על אינטרס לגיטימי ממשי - מעבר לעצם הרצון לפרסום - שבכוונה להטות את הקף לטובה פרסום, במסגרת מלאכת האיזונים הנדרשת בין הזכויות והאינטרסים הנוגדים.

אשר לטיב העניין הציבורי, יובהר כי אין די בכך שהפרסום הפוגע בפרטיות קשור לעניין ציבורי. תחת זאת, יש לבחון אם פרטיה המידע הכלולים בפרסום רלוונטיים להגשمت העניין הציבורי [...] ; וכן אם לשם הגשמת העניין הציבורי יש צורך בפרסום המידע ברבים דואקא [...] "לא די בכך שהפגיעה נגעה לעניין ציבורי, אלא צריך להיות ברור שבפגיעה עצמה היה עניין ציבורי. ככלומר: העובדה שנושא פרסום בכללו יש בו משום עניין ציבורי") פסקאות 7-6 לפסק-דין של כב' השופט וילנר בעניין ל'יבל).

55. ככלומר, חשוב לבחין בין מחאה המגלמת בחובה פגיעה בפרטיות, כאשר גם הפגיעה עצמה מקדמת ממד ציבורי לגיטימי, לבין מחאה שגם אם ביסודה עניין ציבורי הרי התכלית המרכזית שבסיסה היא פגעה אישית בפרטיות בדרך של הטרדה: "אַף אם יש במעשה של תליית הכרזות אלמנט של מחאה, העובדות מלמדות כי המטרה המרכזית הייתה להטריד את המתלוננת ולפגוע בתפקודה כעובדת סוציאלית" (עניין ל'יבל, פסקה 7 לפסק-דין של כב' השופט הנדל). במילים אחרות, כאשר הכוונה לכפות על איש הציבור לשנות את עמדתו באמצעות הטרדה מתמשכת, הרי בכך נסוגים חופשי הביתי והמחאה, שכן הטרדה הופכת להיות התכלית:

"הטרדה כזו, יש בה משום פגעה באינטרס הציבורי כי אנשי מקצוע יעשו את עבודתם נאמנה ולא מORA. כאמור, ישנו חריג לפגיעה בפרטיות העיקרי הגנה מקום בו המטרה הייתה העברת ביקורת על רשויות ציבוריות ואנשי ציבור (ראוי: פרק ההגנות

בחוק הגנת הפרטיות ובפרט סעיפים 18(2)(ו) ו-18(3) לחוק המוגאים לעיל. .... אולם, מוקם בו "ההטרדה היא התכליות ולא המסר", כך שהמעשים נועדו לפגוע בעובדי ציבור, לחוץ עליהם ואף להטייל עליהם מORA, מתקיים מעין "חריג לחrieg". זאת במיוחד כאשר ישנו אינטנס ציבורו לשמור על ד' אמות העשייה של אותו עובד ציבור בפני הפעלת לחץ לא לגיטימי"(ענין ליבל, פסקה 7 לפסק-דיןו של כב' השופט הנדל)).

56. הקפדה בישום דרישה גם לנוכח עמידות התיבה בה עסקין שמתווספת לעובדה שימוש הפרטיות עצמה מופשט ומקפל בחובו אי בהירות מבנית. ניסוח זה אפשרי "**במקרים בהם טיב העבירה וההתנהגות האסורה היא צפו שקשה לצפות ולהגדיר מראש את כל המקרים שיכנסו בגדירה**". (ענין ליבל, פסקה 3 לפסק-דיןו של כב' השופט הנדל), ועם זאת :"... **יש מחיר לעמידות הסעיף ולהסור ההגדרה בחוק. כפי שIOSBER מיד, מחיר זה הוא כי יש לדרש רף מחמיר, כך שיתכן שמקרי גבול יפלו כנגד הרשות העוסה**"(ענין ליבל, פסקה 3 לפסק-דיןו של כב' השופט הנדל)).

57. בבחינת השתכלויות העבירה בה עסקין, יש לדרש פן מחמיר של פגיעה בזכות לפרטיות, בכר שההטרדה תהווה פגעה קשה ומהותית בערכיהם עליהם איסור זה בא להגן :

"יש לזכור כי עסקין במשפט פלילי. המשמעות של בחירת המשפט להשאר את פרשנות האיסור הפלילי לבית המשפט, שייפרשו מקרה למקרה "לאור נסיבות קונקרטיות", היא שעל בית המשפט לנוהג במצבם בבואה לפרש את העבירה. זאת, נוכח מעמדו הרם של עקרון החוקיות בשיטתנו. כמו כן, הפללה של רחוב מייד של התנוגיות תחת העבירה של פגעה בפרטיות, עלולה להוביל לפגעה נרחבת בחופש הביתי - נשמת אפה של הדמוקרטיה"(ענין ליבל, פסקה 4 לפסק-דיןו של כב' השופט הנדל)).

58. בחרזה לעניינו - במקרה זה התלבטו שcn התכנון, משך, אופן ההטרדה ועוצמת הפגיעה בפרטיות מגמות בחובן חומרה לא מבוטלת. למרות זאת, אנו סבורים כי מסקנת בית המשפט קמא כי מדובר במקרה גבולי ויש ליתן להנחות מהספק היא מסקנה אפשרית וסבירה שלא מצדיקה הטעבות. בית המשפט קמא הבHIR בהכרעת הדיון כי במקרה זה הCPF נוטה לנוכח העובדה שמחאתו של זהבי נועדה לשרת ענין ציבור, לרבות פגישה עם ראש המועצה לשם שטיחת תלונותיו לפניה. ועוד, רבינוביץ מילא באותה תקופה תפקיד ציבורי בכיר בישוב וטענתו של זהבי כי במחאתו הוא ניסה להביא את קולו ועמדתו בפני רבינוביץ בסוגיות הנוגעות לניהול היישוב לרבות לענין תוכנית התעבורה שהונגה ביישוב, לא נשללה עיי בית המשפט קמא. מכאן, לא ניתן לקבוע ברמת הוודאות הדורשה בפלילים כי התכליות הייתה הטרדה לשם פגעה בר宾וביץ, ולזאת נוסף את זהירות הדורשה בהרשותה בעבירה בה עסקין - זהירות שמתגברת בנסיבות של קובלנה פלילת פרטית, שגם בה ניתן למצוא תימוכין לעמדת בית המשפט קמא.

59. אנו ערים להלכה לפיה גם על זכות הפגנה, על אף חשיבותה ומעמדה, ניתן להטיל הגבלות לשם הגנה על זכויות מתחרות לרבות הזכות לפרטיות, וכי :

"ככל, מקום בו קיימת חלופה אפקטיבית, אין לאפשר הפגנה מול מעונו הפרטי של איש ציבור [...] הטעמים המרכזים לפסיקה זו הם הרצון להגן על פרטיהם ואיכות חייהם של אנשי הציבור, משפחותם ושכיניהם, והרצון למנוע השפעה לא לגיטימית על אנשי הציבור ומשפחותיהם - אינטרסים אשר הצדיקו לפיקתנו הטלת הגבלות מסוימות מבחינת המקום בו תוממש החירות להפגין" (בג"ץ 5318 עיריית רעננה נ' משטרת ישראל, פסקה 3 לפסק-דין של כב' השופט גروسקובף (22.5.22)).

מהלכה זו לא ניתן להסיק את התוצאה לה מיכל ריבנוביץ. הגבלות שניתן להטיל על זכות הפגנה בהליך המתאים לחוד וחייבת הסוף הפלילי לחוד. אכן, כפי שהקדמו, משקלה של הזכות לפרטיות הוא רב ועתים תגבר על זכויות מתחרות, ואולם הקביעה כי המעשה מקיים את יסודות העבירה מחיב בchnerה קפנית. רק כאשר עסקינו בהטרדה קשה אשר מדירה אדם משלו ופוגעת בתוחשת הביטחון שלו, כן כאשר ההטרדה היא התכלית העיקרית ואין היא משרות אינטרס ציבורי לגיטימי ניתן במקרים המתאימים להטיל על המבצע אחריות פלילתית.

60. כזכור ריבנוביץ השיג במסגרת הودעת הערעור גם נגד זיכוי של זהבי מעבירות לשון הרע באישום הראשון. טענותיו של ריבנוביץ בהקשר זה נטוינו בשפה רפה בגדרי הערעור, ונראה כי כך נתען מהטעם שקבלת עמדתו חסרת משמעות ולא תשליך בפועל על התוצאה הסופית נוכחות הרשות זהבי באותה העבירה ביתר האישומים. מכל מקום, בית המשפט קמא בהair כי האמרה "אם יולדנו ברាទ", לא יועדה להכתים את ריבנוביץ ברא痴, שכן אין לנתק אמרה זו מההקשר שהוא ביקורת על תוכנית התעבורה שהונגה ביישוב, מסקנה שבଘلط סבירה :

"**דוגמה לדבר, שאינה נטועה בעולמות הסאטירה, יכולה לסייע:**
мотחת ביקורת כלפי נבחר ציבור, שבה נאמר כי ידיו הן ששפכו את דמו של פלוני; האם מתאפשר טענה כי המשמעות שתובן על-ידי נמעני הפרסום היא שאotton ידים הן אלה שמשיכו את ההדק', או ביצעו כל פעולה מעין זו, או שמא יובן פרסום שכזה, כתיעון שלפיו אותו נבחר ציבור הוא שנושא באחריות, בשל האופן שבו מילא את תפקידו? ברי, כי ברוב רובם של המקרים, רק המשמעות השנייה, זו המצוייה מעבר לפשט המילים, היא שתובן על-ידי אדם מן היישוב, כך שלא יוחס לנבחר הציבור מעשה רצח אקטיבי שבגינו יש להעמידו למשפט פלילי" (בע"א 817/23 עמותת חוות חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר, פסקה 2318 לפסק-דין של כב' השופט סולברג (להלן: עניין **עמותת חוות חדש**). (30.5.23))

כל אדם סביר מהישוב יפרשה כהבעת ביקורת על עשייתו הציבורית של רבינוביץ ולא כקביעה כי האخرון הינו "רוצח"- כך שעה שעסוקין בעוליה אזרחית והדבר נכון מכך וחומר בהליך פלילי ועוד יותר בנסיבות פרטית. יתרה מכך, במסגרת הערעור רבינוביץ לא השיג כנגד קולת העונש ולא עתר להחמרה בעינויו למקורה וטענתו זו תתקבל, מכאן הרשעה נוספת כאשר זהבי הורשע במסגרת הכרעת הדין בביצוע 4 עבירות בניגוד לחוק אישור לשון הרע, היא חסרת נפקות.

ערעור זהבי

61. נפתח בהצגת הסעיפים הרלוונטיים מוחוק לשון הרע:

"**6. המפרשם לשון הרע, בכוונה לפגוע, לשני בני-אדם או יותר חולת הנפגע, דין - מסר שנה אחת.**"

ואילו לשון הרע הוגדר בסעיף 1 לחוק בז' הלשון:

"**1. לשון הרע היא דבר שפרשומו עלול -**

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנה, לבוז או ללעג מצד;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תוכנות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, ב嗾ו ידו או במקצתו;
- (4) לבזות אדם בשל גזע, מוצא, דתו, מקום מגורי, גילו, מינו, נתינותו המינית או מוגבלותו;"

62. כידוע, חוק לשון הרע משקף איזון בין שתי זכויות רמות מעלה שהן הזכות לשם הטוב אל מול הזכות לחופש הביטוי. ההגנה על שם הטוב של הנפגע מעוגנת באיסור ובקביעה כי במקרים מסוימים תהא בלשון הרע משום עבירה פלילתית או עוליה אזרחית. במקביל, החוק מצמצם את הפגעה בחופש הביטוי, דבר שבא לכל ביטוי בראשית ההגנות והפרוסומים המוטרים המנוים בפרק ג' לחוק אישור לשון הרע. עוד מקובל, כי ככל שעסוקין בפרוסומים בעניינים של עובדי ציבור ובאשר לעשייתם הציבורית, הרי נקודת האיזון נוטה לעבר הזכות לחופש הביטוי (ראו מיני רבים : ע"א 89/214 אבנרי נ' שפира פ"ד מג(3) 840, עמ' 863 (1989); ע"א 1104/00 אפל נ' חסן, פ"ד נ(2) 607, 623-621 (2002); ע"א 751/10 פלוני נ' דין אורבן, פסקאות 1010-105 לפסק-דין של כב' השופט ריבלין (2012)).

63. משומ שבית המשפט קמא יחס משקל רב בגדרי הכרעת הדין להבחנה בין עובדה להבעת דעה חשובה להזיכר:

"להכרעה בשאלת זו, תיתכן השפעה ניכרת גם על הקביעה אם הפרסום עולה כדי 'לשון הרע', כהגדרתה בחוק, אם לאו. ודוקן: han הבעת עמדתך, han קביעה עובדה, עשויות לבוא בקהל הביטויים העולים כדי 'לשון הרע', כהגדרתו בסעיף 1 לחוק [...] ואולם, על הספקטרום שבין הביטויים המהווים לשון הרע, לבין אלו שאינם כאלה, ברוי כי פורסומים שיופיעו כהבעת עמדה, ככלל, יהיו קרובים יותר לקוטב השני מאשר לזה הראשון"(פסקה 18 בעניין **עמותת חוזה חדש**).

גם הבעת דעתה כנגד איש ציבור ובאשר לעשייתו הציבורית עלולה, במקרים מיוחדים, להוות לשון הרע; ואולם, למקורה והפרסום חזה את הרף הדרוש קיימת אפשרות כי המפרסם יחסה בצלילה של הגנתת תום הלב, וליתר דיוק ההגנה שקיבלה ביטוי בסעיף 15(4) לחוק לשון הרע שזו לשונה: "הפרסום היה הבעת דעתה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, رسمي או ציבורי, בשירות ציבור או בקשר לעניין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשייו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות";.

44. אין לנו צורך להרחיב בהיקرش זה מעבר לאמור, שכן במקרה זה לא יכולה להיות מחלוקת כי זאבי ברוב פרסומיו הציג עובדות מכפישות ביחס לרביבובי, כפי שנרחיב בהמשך. עם זאת, נציג בטעמץ, כי מה שקיים לעניין הבדיקה זו:

".. הוא האופן שבו הדברים נתפסים על ידי האדם הסביר הקולט אותם; כמסקנה אישית סובייקטיבית של המפרסם או כנตอน עובדתי המתאר את המציאות. لكن כאשר המפרסם מציג מסקנותו האישית כנתון קיים, באופן שהאדם הסביר שהפרסום פונה אליו, קולט את המסקנה כעובדת מוגמרת הקיימת בעולם המעשה, יש לראות במסקנה פרסום עובדה"(דיני לשון הרע, הדיון המרכזי והדין הרצוי, חאלד גנאים, מרדכי קריםנצר, בועז שנור, התש"ף-2019, עמ' 91-92) (להלן: **גנאים, קריםנצר וشنור**); ראו גם עניין **עמותת חוזה חדש**, פסקה 21))

45. רכיב נסיבתי נוסף בהגדרת העבירה הוא העובדה שלושן רע אם בגדרו מיוחס לזרות תוכנות או מעשים שיש בהם כדי לפגוע בשמו הטוב, לבוזתו או להשפילו:

"כאמור, השם הטוב הוא הערכה החברתית המגיעה לפרט בגין תוכנותיו ובגין מעשיו, דהיינו המוניטין המוצדק של הפרט. פגיעה בשם הטוב משמעה "יחוס לפרט תוכנות או מעשים שליליים שמונוגדים לתוכנותיו ולמעשיו האמיתיים" (גנאים, קריםנצר וشنור,

עמ' 82)).

66. פגיעה בשם הטוב תהווה עבירה פלילתית במקרים חריגים, זאת כאשר הפגיעה מכוונת, ובצדיה גם פגעה באינטראס ציבורי חשוב אחר כמו שלום הציבור, או באינטרס של מניעת שנהה וآلומות בחברה (רע"פ 2660/05 **יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל**, פסקה 51 לפסק-דין של כב' השופטת פרוקצ'ה והאסמכתאות שם (13.8.08)). ההצדקה להטלת אחריות פלילתית נוספת נסף לאזרחות טמונה בקיומו של אינטראס ציבורי מיוחד:

"**בעניינו מדובר באירוע על שלום הציבור, שהוא מעבר לשמייה על שמו הטוב של האדם הפרטיו, שאוותה ניתן להבטיח באמצעות העילה האזרחתית. אירוע זהה מתממש במידה המצדיקה שימוש באיסור פלילי רק מקום שלפרנסום נלוות כוונה של ממש לפגוע. רק אז מטעצם החשש להפרת הסדר הציבורי ולהגברת השנהה והיריבות כדי כך שהיא ראוי להפעיל את הסנקציה הפלילית"** (רע"פ 9818/01 **שמעון ביתון נ' ציון סולtan**, פסקה 28 לפסק-דין של כב' הנשיא ברק (31.3.05) (להלן: עניין ביתון).

67. עוד נקבע בעניין **ביתון** כי אין הצדקה לסתות מן ההלכה הקיימת, ולפיה כלל הצפויות אינם חל בעבירות לשון הרע. כן נקבע באותה ההלכה כי על התקיימות היסוד הנפשי (הכוונה לפגוע) ניתן ללמידה בעיקר מתוכן הפרטום עצמו ואין הכרח שהפרטום יועד כולו לפגיעה בלבד, וגם מהנשיבות האופפות את דבר הפרטום. (עניין **ביתון**, פסקה 31).

68. עתה נדרש לכל אחד מהפרטומים שבಗנים זהבי הורשע.

- האישום השני - אישום זה סב סבב מיל מיום 19.6.2019 אותו הפיז זהבי ובו צוין, בין היתר, כי "מAIR רבינוביץ, ומירב יובל על דוכן העדים ושיקרו לבית המשפט במצב נחosa... ולא יכולו השניים להסתתר ולהפר אמונים ובכך [כך במקור] עוولات תחת מסך הוועד"

הקביעה כי רבינוביץ העיד שקר בבית המשפט מוצגת כעובדה, וכן כל אדם סביר שנחטא לפרטום יבין. באשר לקביעת עובדה זו לא הובא ولو בدل של ראייה תומכת, ובפועל בגדירה זהבי מייחס לריבינוביץ ביצוע עבירה פלילתית חמורה - קביעה שב恰恰 חותרת תחת ההערכה החברתית המגיעה לריבינוביץ בגין תוכנותיו ומעשייו. אמרה זו מתווכנת, קשה, מגמת בחובה כוונה לפגוע ולא מתיחסת עם האינטראס הציבורי בדבר מניעת שנהה וליבוי האלימות בחברה. לא זו אף זו, עובדה זו לא יכולה לחסוט תחת אף הגנה, שכן לא הוכחה נוכנותה והרושם המתkeletal הוא כי נאמרה בחוסר תום לב, ממניעים פסולים ואף מתוך שנהה.

- האישום השלישי - ביחס להרשעת זהבי בעבירה בנגד חוק שון הרע על יסוד אישום זה, נראה כי בית המשפט קמא נקלע לטעות. בית המשפט קמא בהכרעת דין ציין בזוז הלשון:

"**במיל נשוא האישום השלישי צוין כי הקובל הרווח מאות אלפי שקלים בגין בניית מבנה לא חוקי** בצד, והתחמק מתשלום דמי שימוש, קנסות וחילוט בזכותו קשייו. כן נכתב כי הקובל עושה עוولات

חריפות בנושאי תעבורה, מצוין כי שקרים בבית המשפט לא יועילו, כי "دم ילדינו בראש (בנושאי תעבורה)", ועוד" (עמ' 34).

אלא שמעיו בקובלנה המתוקנת אותה הגיש רבינוביץ עולה, כי הרשותו התקשה על יסוד דברים שכותב רבינוביץ במיל זה בזו הלשון: "מAIR רבינוביץ-זוכר- דם ילדינו בראש (בנושא תעבורה)".

זה אותו הביטוי בಗינו זהבי זוכה מעבירה זו בזיקה לאיושם הראשון - זיכוי שאישרנו מוקדם, כאשר ליתר העובדות אותן הציג בית המשפט קמא אין ذכר באישום השלישי.

אכן בית המשפט היה רשאי להרשיע זהבי בעבירה שאש灭תו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו כקבוע בסעיף 184 לחסד^פ - ואפשר כי לעובדות אלו נחשף בית המשפט كما מהעיוון במיל. ואולם, הפעלת סמכות זו אפשרית באמ ניתנה הזדמנויות סבירה להtagונן, והכוונה לעמידה ב מבחון כפול; הראשון, טכני-פרוצדורלי, בכך שניתנה לזהבי הזדמנויות ממשית לחקור עדים ולהביא ראיות; והשני- מהותי, בכך שניתנה לו הזדמנויות לגבות ולהציג קו הגנה ביחס לעבירה. כן הלהקה היא כי בהיעדר זיקה עניינית הדוקה בין התשתית הנטענת באישום לבין זו ששימשה יסוד להרשותה קיימים צורך באזהרה מפורשת (ע"פ 4190/13 **עדו סמואל נ' מדינת ישראל**, פסקאות 88-89(18.11.14); ע"פ 930/22 **אסמא חטיב נ' מדינת ישראל**, פסקה 21 (31.7.22)). לשאלת מתן הזדמנויות סבירה לזהבי להtagונן בהקשר זה אין התייחסות בגדיר הכרעת הדין אשר נותרה עモמה, ומכאן, במיוחד שעשו שעסקינו בפליליים, יש לנקט בגישה זהירה ולהורות על זיכוי זהבי מהעבירה שיוחסה לו באישום השלישי.

- האישום הרביעי - סב סביר פרסום מיום 8.7.22 בו מזמן זהבי תושבי היישוב הגיעו לבית המשפט לשמשיעת חקירת "חברי כנופיית ההון-שלטון של הדר-עם שניצלו כוחם בשלטון המקומי, ונגנוו בצוותה ישירה או עקיפה, כספי ציבור", ובהמשך המיל זהבי גם נוקב מפורשות בשמו של רבינוביץ. גם כאן זהבי קבוע כעובדה כי רבינוביץ גנב כספי ציבור, ובכך הוא מייחס לו מעשה שלילי ואף פלילי קשה במיוחד לאור תפוקידו הציבורי וכמי שאמון על הקופה הציבורית וטובת הכלל. לאור זאת, ומהטעמים עליהם עמדנו לעיל באשר לאיושם השני, אנו סבורים כי בית המשפט קמא צדק במסקנותו גם בעניין אישום זה.

- האישום החמישי - מתיחס למיל מיום 3.4.22 בו כותב זהבי, בין היתר, כי רבינוביץ וב"כ הקודם הם שני גנבים של כספי ציבור, רודפי בצע מתחומים מושחתים "הגנבים מהקופה הציבורית" וגם "רבינוביץ זהה, רודף הבצע החולני, שגונב לכם כספים..". גם בפרסום זה עולה תמונה שיח של שנאה יוקדת וביטויים שמציגים עובדות קשות, משפיאות וمبرחות מתוך כוונה לפגוע בר宾וביץ. מכאן, ומהטעמים עליהם עמדנו בזיקה לאיושם השני שהם נכנים ויישימים גם בעניין פרסום זה, הרי התוצאה אליה הגיע בית המשפט קמא היא נconaה וצדקת.

69. כאמור, זהבי גם טعن להגנת זוטי הדברים שקיבלה ביטוי סעיף 34 לחוק העונשין. CIDOU SIG זה יש להחיל בזהירות ואך במרקם בהם "**המעשה אינו מגלם את המידה המינימלית של סכנה לציבור, הנדרשת לשם התהווות עבירה פלילית, למרות שישנם בו כל סימני ההיכר הפורמליים הנדרשים להטהוותה**" (רע"פ 7052/18 **מדינת ישראל נ' רפי רותם**, פסקה 62 לפסק-דין של כב' השופט סולברג (5.5.20)). בהיות הגנה זו חריג, אזי אותה יש לפרש וליחס במצבם וرك במקורה שמדובר העבירה הצمية מידת מזערית של סכנה לציבור (ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת**

חspiel רמזוריים ובקירה בע"מ, פ"ד ס(2) 120, 148 (2005). בעניינו, צודק בית המשפט קמא במסקנותו, שכן עצמת הביטויים השליליים וביחוד הקביעה כי רבינוביץ ביצע עבירות פליליות שבחלקו אף חותרות תחת טוהר המידות הדרושים מאיש ציבור כמו גם כמות הפרטומים, מלמדות כי נגרם נזק ממשמעותי הן לר宾וביץ וגם לאינטראס הציבורי. בספר החוקים קיימים איסורים מהחמור ביותר עד לפחות, ותחולת הגנה זו אין לגזר ממידת חומרת האיסור עצמה. רוצה לומר, שאין זה נכון להחיל הגנה זו רק על יסוד קולת העבירה או העונש שבצדיה אחרית נרוקן עבירות רבות מתוכן, אלא בזיקה למידת הפגיעה של המעשה או המחדל בnormה החברתית שהאיסור יועד להגן עליה ובאינטרס הציבורי (השווא: רע"פ 2788/00 נמר נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 385 (18.7.00)).

70. באשר לערעור זהבי על חומרת העונש, אנו סבורים כי בהשגותיו בהיקרש זה אין ממש. בשאלת הפיצוי נראה כי בית המשפט קמא עשה חסד עם זהבי שעשה שהסתפק בחיבורו בפיצוי בסך 50,000 ל"נ, ללא הצמדה (סעיף 7א(ה) לחוק לשון הרע), ובפיצוי ללא הוכחת נזק בלבד בלבד למטרות שלאור מכני הפרסום שבחלקים שונים ופעמי הזמינים ניתן היה לשקל חיבורו ביותר מפיצוי אחד בהתאם לסעיף 7א(ד) לחוק לשון הרע ([רע"א 2855/20 פלונית נ' פלוני](#), פסקאות 82-87 לפסק-דין של כב' השופט סולברג (6.10.22)).

זו מסקנתו למטרות הזכוי מהעבירה לפי חוק לשון הרע שיווסה לזהבי באישום השלישי, שכן הפיצוי שנקבע הוא על הצד הנמור ובהחלט לא מצדיק התערבות.

הדבר נכון לעניין המאסר המותנה שהינו הכרחי במקרה זה לאור התנהלות זהבי בהफצת לשון הרע במרחב שנים כנגד רבינוביץ, אשר כל ההליכים האזרחיים הקודמים והפיצויים שבהם חייב בעבר לא הרתיעו אותו, ומכאן דרוש עונש מאסר מרתייע הצופה פני עתיד.

גם בשאלת הוצאות המשפט לא ראיינו להתערב. עניין זה נמצא בלבית שיקול דעתו של בית המשפט קמא, הוגם שעסוקין בהליך מורכב בו הושקעו משאבים רבים.

סוף דבר

71. אנו מורים בזאת על דחית ערעור רבינוביץ (עכ"פ 24-05-24-37540).

מקבלים חלקית את ערעור זהבי (עכ"נ 1859-05-24), שכן שאנו מורים על זכויו מהעבירה לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה - 1965 שיווסה לו באישום שלישי, ודוחים את השגותו לעניין ההרשותה ביתר האישומים וגם באשר לחומרת העונש ופסיקת הוצאות המשפט.

ניתנה והודעה היום א' שבט תשפ"ה, 30/01/2025 במעמד הנוכחים.

מגן דוד, שופט ניצן סילמן, שופט
אברהם בולוס, שופט
[אב"ד]